

инне. Страхъ, излечение и всѣгдашна нощь тайтъ владѣють; дървеса тѣй стари, както и сама-та земля, коя-то ги носи, въздигать ся и струнзать ся за да кажемъ тѣй, безрядно единъ върху другы. Гжеститы имъ и сплетени клонове едвамъ даватъ едны кривы пѣтеки, кои-то сжъ пѣны съ трънакъ: тамъ голѣми върхове подпадатъ отъ много години, или отъ насилваніе-то на вѣтрове-ты; падать съ силжъ върху пѣкои стары стѣбла полвина изгнилы. Въ ужасны-ты тыя пустыни, въ строго-то и дивотова мѣсто не ся зачюва друго ничто, освѣтъ гжрлести и тѣжии гласове на мѣсоядцы пѣкои птици, реваніе на пѣкои мѣчки, кои-то трѣсхътъ другы животны, замисъ-тъ на единъ портъ, кой-то пада отъ высокжъ стрѣмнинжъ и като ся пржска, изважда пара и прави да ечѣхътъ тыя дивы и необработены мѣста; или мѣла-та на стрѣмнины-ты, кои-то наврѣмяни ся таркають между тыя горы.

Тамъ нма да живѣхътъ въ пещеры пѣкои строгы, дивы и непокорни хора, что ся хранихътъ отъ ловъ, и ся поѣхътъ отъ кръвъ, коя-то искать да испіѣхътъ отъ кость-тжъ на неприятелскжъ-тжъ главжъ. Кога зима-та замрази пусты-ты тыя мѣста, и ги исполни съ дебѣлы снѣгове; кога-то воды-ты, както прѣсѣхъхътъ теченіе-то си, замржзвать и заяквать; кога-то голѣмы-ты рѣкы ся прѣобържхътъ на здра; вы грамады, кои могатъ удържа и най тѣнцы тоvary, и кога море-то стане като една здрава и ягка поляна отъ ледъ, дивы-ти тыя хора излазять